

[Pelle Voigt]

sker at frasige sig sit unionsborgerskab, kan det så lade sig gøre, uden at man samtidig frasiger sig sit nationale statsborgerskab osv.?

Der er masser af spørgsmål af denne art, som kan indbringes for en relevant domstol, hvis vi ellers kan finde den. Problemet er bare, at det kun kan indbringes for EF-Domstolen, som overhovedet ikke er i stand til at behandle Edinburgh-afgørelsen.

Det forvirrer nogle af os en smule, at det forholder sig på den måde.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg er sikker på, at der ikke er mange nejsigere, der har været rystet i deres grundvold af bestemmelsen om, at de eventuelt kunne blive unionsborgere under en eller anden form. Derimod er jeg ganske sikker på, at 100.000 har stemt nej, fordi de rystede for at få deres folkepension sat ned. Der var et politisk parti, der direkte sagde nej, fordi man ikke ville have en Europahær, og der var masser, der troede på, at en udenlandsk bank nu skulle bestemme over danske forhold. Der står helt klart, at disse tre ting ikke kan finde sted. Så spørger jeg: Kan det tænkes, at nogen kunne anlægge sag for at få Danmark dømt til at gå ind for de tre ting af betydning, som vi har sagt nej til? Selvfølgelig ikke. Det er en gang juridisk bavl. Det har ikke noget med realiteter at gøre.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Da vi diskuterede disse og relaterede spørgsmål ved anden behandling, fremhævede et konservativt medlem af Folketinget et interessant tilfælde af en folkeretlig aftale, som vi kunne betragte som en slags fortilfælde til Edinburgh-aftalen med hensyn til bindinger og gyldighed. Det var det såkaldte Luxembourgforlig, som hr. Ivar Nørgaard i sin tid stemplede som den nærmest vigtigste veto, der i lange, lange tider ville sikre os imod en unionsudvikling i EF-samarbejdet.

Må jeg spørge hr. Erhard Jakobsen eller hr. Ivar Nørgaard: Hvad er der blevet af den aftale, og hvad er der blevet af den veto?

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Det kan jeg svare meget klart på. Den eksisterer stadig væk, og den er uantastet. Den er i øvrigt også så langt fremme, at den franske regering for kort tid siden truede med at anvende den. Så den eksisterer stadig.

Pelle Voigt (SF):

Jeg tror, at enhver, der studerer udviklingen af Luxembourg-aftalen og den udvikling, der har været med hensyn til muligheden for at stemme lande ned i disse spørgsmål, vil give mig ret i, at den er undergået betydelige forandringer fra dengang, vi hørte om den første gang.

Dette spørgsmål med, at den kun kan anvendes i vitale anliggender osv., er jo ikke længere situationen og vil endnu mindre være det, efter at Maastricht-traktaten er trådt i kraft.

Forslaget til en traktat om en europæisk union fra Maastricht var et resultat af den kolde krigs ophør og blokkenes sammenbrud. Det var ikke mindst Tysklands samling og frygten for en tysk åbning mod de nye demokratier mod øst, der førte til eurokratiets paniske forsøg på at hindre, at deres drøm om Vesteuropas forenede stater brød sammen, deres drøm om at erstatte jerntæppet med et sølvtæppe, der kunne opretholde den kunstige blokdeling af Europa, og drømmen om en vesteuropæisk superstat, der skulle være modstykke til USA og Japan uanset konsekvenserne for Østeuropa og den fattige verden.

Man kan sige, at eurokraterne nærmest reagerede så panikslagent som de folk, der havde ventet, at arvetanten ville begunstige dem, og pludselig ser hende drage bort med sin portemonnæ og overveje i stedet at begunstige mindre velstillede slægtninge.

Midlet var integration i dybden, en sammenlutning så snæver, at vejen ind blev som kamelens gennem nåleøjet – vel at mærke for Europas fattige lande. På den måde ville man hindre et Europa i flere ringe, et Europa, der samarbejdede tæt, men samtidig byggede på den kraft, der ligger i regionale og nationale forskelle, f.eks. i et samarbejde mellem en nordisk region og en Østersøregion og det øvrige Europa på tværs af den gamle Øst-Vest-opdeling.

Maastricht-traktaten er et politisk kompromis, der samtidig blander elementer af fornuf-